

NINCS FENNTARTOTT HELY

Sok éven át azt hittem, a történetek arra valók, hogy magyarázzanak. Aztán felfedeztem valami mást: a legfontosabb történetek nem magyaráznak. Felismernek. Arra készítetnek, hogy felemeld a szemed, és azt mondd: „én is”. Ezt a könyvet, ezeket a küszöböket nem azért írtam, hogy csodálatot keltsenek. A csodálat törékeny. A távolságból él. Közelséget akartam – és a közelség csak akkor születik meg, amikor egy emberi lény felismer önmaga egy töredékét egy másik történetében.

Az emberi lények sokkal hasonlóbba, mint hiszik. A szavak változnak, a hagyományok változnak, de a kérdések azonosak maradnak: félelem, szerelem, hiány, remény, felelősség, veszteség, az értelem keresése. Ezért lehet egy helyen írt történetet a világ másik felén is megérteni – nem azért, mert egy kultúráról mesél, hanem mert egy emberi állapotról mesél.

Amikor elkezdtem összeilleszteni tapasztalataim töredékeit, nem sagát képzeltem el. Egyszerűen csak megpróbáltam megérteni, mi maradt a munka, az utazások, a próbatételek, a megismert emberek után. Sokkal kevesebb maradt, mint gondoltam. És sokkal több, mint képzeltem – az elvek, a kapcsolatok, a leckék, egy láthatatlan fonal a látszólag távoli tapasztalatok között.

Gyakran megkérdezik tőlem, mi az üzenet. Az igazság az, hogy nincs csak egyetlen – minden olvasó más ajtón fog belépni. Ha ezeken az oldalakon találtál valamit a sajátodból, akkor az ajtó már nyitva van. Nem kell engedélyt kérned. Nem kell semmit bizonyítanod. Csak át kell lépned rajta. Lép be, ha felismered magad.

Ferdinando Frega
Gillette Man